

Presentación de Coloquios na Encrucillada

Tito Suárez Pérez

«Os homes morren e non son felices». Fago miñas estas palabras de Calígula, da obra, do mesmo nome, de Albert Camus. Esa é a verdade do tolo emperador, e por iso devecía pola lúa, a felicidade ou a inmortalidade.

Coido que este é un bo marco para situarnos sempre, porque é, no meu entender, unha sintética e boa definición do ser humano.

Como mostra disto pode servir estes *Coloquios na Encrucillada*, pois a pandemia da COVID-19 nos impide xuntarnos para escoitar os relatorios do que proxectáramos ía ser o Foro 2020. Nos diferentes textos que publicamos neste número abordamos a lectura da Biblia hoxe.

É sabido que o home é o único animal que sabe que morre; o único que ten unha relixión que, aparte das indiscutíbeis funcións socioculturais –como pode ser a identidade dun pobo ou o consolo, que tanto se bota en falta agora mesmo nesta situación pandémica–, dota de sentido a súa existencia; e é o único que vai á procura dun Deus que lle sae ó encontro.

Cando o *homo habilis* libera por completo as mans e se pon en pé (*homo erectus*) desenvolve a tecnoloxía, a cultura, e xorde a conciencia de si. Dende entón, cando reflexiona, o home arela esa felicidade que non acadada nesta vida.

O sufrimento, a dor, acompañanos dende que nacemos, é a nosa sombra neste camiñar pola existencia terreal; faise tan difícil integrala na vida coma pisala.